

8/11-1

U 7-4

PIRRO VISARI

PLESHTI ME FRE

Fabula

SH-1
V 74

Pirro Visari

Pleshti
me fre
fabula

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Redaktor

PERIKLI JORGONI

Piktor

BARDHYL FICO

SHQIPONJA DHE URITHI

Urithi shqiponjës i fliste njëherë:
— Si s't'u mërziq qielli, moj e mjerë!
E vetme ke mbetur mbi botën pa anë,
mërziqtjen si shoqe ke vetëm pranë . . .
Nën tokën e zezë, nën tokën e lumtur,
kalon e rrjedh jeta si ëndërr e bukur.

Seç klithi shqiponja dhe lart ngriti kokën:
— Kush tha, o urith, se unë s'dua tokën?
Mbi tokën e shtrenjtë kam ngritur folenë
dhe ajrit pareshtur gjithmonë shoh dhenë.
Drejt diellit të zjarrtë sulem çdo ditë,
përleshem pa frikë me shiun, stuhitë . . .
Po ty, o i gjerë, të tremb kaltërsia,
kur qiellin pushtojnë krahët e mia . . .

DY TRËNDAFILAT

Qëlloi njëherë që rastësisht
dy trëndafila të rrinin bashkë.
Njëri aromën hapte ëmbëlsisht,
tjetri i bukur ish, por artificial.

Trëndafili i dytë i thotë të parit:
— Besomë, vëlla, nuk ta kam zilinë.
Ti vërtet i ke aromat e majit,
por unë kam përjetësinë.

Ndërkohë një bletë mblodhi krahët
dhe ulet mbi trëndafilin e parë.
Me kënaqësi dhe etje i thithi nektarin
dhe rishtas u sul në qiellin e larë.

— Ç'vlen përjetësia jote, o trëndafil,
dhe bukuria e zbehtë, artificiale?
Ky çast ishte sa një përjetësi
dhe kjo është përjetësia më e madhe ...

Vërtet që petalet e mia një ditë
dy vyshken, roniten në vjeshtën me erë,
por vjeshta dhe dimri largohen sërishmi
dhe gonxhe të reja do çel në pranverë ...

Kështu foli trëndafili me vesë
dhe faqet iu skuqën akoma më shumë.
Tjetri prej turpiti u nxi dhe u zverdh
dhe hështi i mekur, mbuluar me pluhur.

KORBI DHE FASHISTI

Kur pa korbin majë pemës,
një fashist që shkante rrugës,
ngriti pushkën, mori shenjë.
Korbi klithi: prit, he burrë!

Nuk e di a ke dëgjuar.
një proverb të qëmotit,
një proverb të lëvduar:
«S'ia nxjerr sytë korbi korbit!»

— Ashtu qoftë, — tha fashisti, —
si dhe ti i zi unë jam.
Por një plumb përdhe e shtriu,
ishte plumbi partizan.

U sul korbi menjëherë,
se gostinë shtruar gjeti.
Krakaviti me poterë,
drejt në mish e nguli sqepin.

Ende fryma pa i dalë
tha fashisti disa fjalë:
— Po proverbin e lëvduar
shumë shpejt e ke harruar.

— Si proverbi s'ka të dytë,
i lëvduar e me mend.
por proverbi flet për sytë
dhe gjë tjetër nuk përmend.

Vërtet ishim aleatë
sa qëndroje fort në këmbë,
po kur bie s'jemi bashkë.
Ti e di që mroj me kërmë.

FUNDI I PARAZITEVE

Grera parazite
vërtitej ditë e natë,
pa bërë dyll e mjalte,
po duke ngrënë qyl
në kurriz të bletës.

Një merimangë prej cergës,
ia vuri synë
dhe nisi të tjerrë fjalët:
— Moj bukuroshe e rrallë,
meskëputur si flutur!
Eja shikoje përhurën time
me xhixha si rubinë.
Fundja ta kam falur, është jotja
dhe bëj një fustan për mërak
që të pëlcasë gjithë bota.

Grera torollake,
hovi në rrjetë
ku ngeci si peshk

Zukati e trishtuar,
po merimanga e shpejtë
punën e kish mbaruar
«Fustani» i grerës
gjithë shkëlqim,
u bë menjëherë
qefin.

DE MAGOGJI

I thoshte një ditë ariu bletës:

— Më pëlqen se je punëtore me vlerë.
E shoh se disa herë pa të drejtë
në punët e tua kot jam përzier.

Ja ku po të betohem se që sot e tutje
më nuk kam për të të ngacmuar,
por dhe për ty e kam një lutje:
s'ke ç'e do atë thumb të mallkuar!

Zhūzhuriti bleta duke tundur krahët.

— Nuk trazoj kërkënd pa më rënë në qafë,
veç sa kohë llupës e makut do të ketë,
thumbin do ta mbaj gjithmonë të mprehtë!

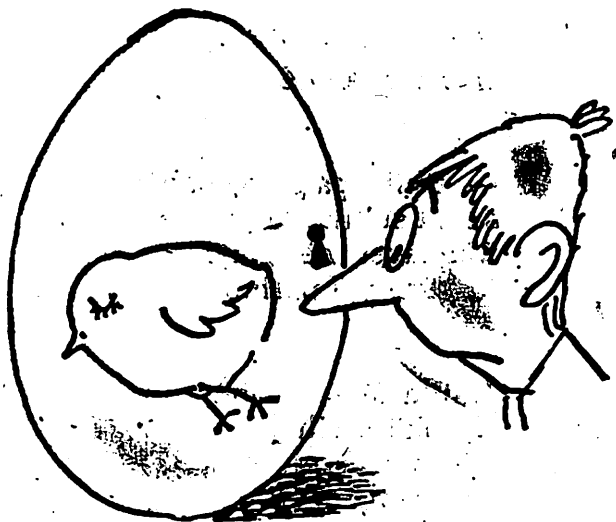
LËVOZHGA KONSERVATORE

Brenda në vezë
zogu po rritej.
Lëvozhga nga jashtë
me zërin mjaltë
i pëshpëriste:

— Zog, mos u bëj liberal!
Brenda je mirë, për ideal!
Jashtë bën ftohtë,
era fryn si e marrë.

Dëgjomë mua ti!
Çdo gjë me këta sy
e kam parë.

Prit!
Kur të dalë dielli dhe të hapen retë,
të lajmëroj vetë.

Zogu i shkretë,
e dëgjoï lëvozhgën e pabesë
dhe priti e priti
derisa pritja e lodhi
dhe ... ngordhi.

M U S T A Q E T

— Shih, pa shih, babai
sa ka shkuar lart!
Mustaqet në majë,
iu bënë një pash...

Kallinjtë e verdhë
dy okë secili
Që ta merrni vesh,
unë jam i biri!

Kështu tha me mburrje,
një filiz nga brazda,
i dobët, i fishkur,
me rrënjët përjashta.

Uji që po rridhte
aty afër, qeshi:
— Yt atë, të rritej,
shumë punë deshi.

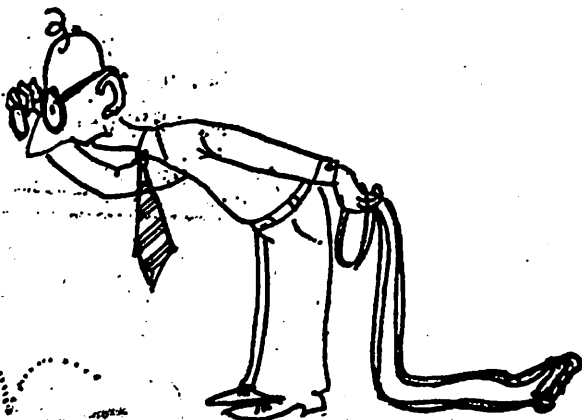
Derdhi djersë bujku,
çau thellë tokën;
barërat i zhduku,
ndaj e ngrite kokën.

Pra ti shtriji rrënjët,
rëndë mos u mbaj!
Mos na bëj mburojë,
mustaqe babaj!

PLESHTI ME FRE

Pleshtin e zunë poshtë jorganit
tek po hidhej, përçidhej si akrobat
dhe thanë mos ndoshta ndryshonte zanatin,
po ta mësonin mos pinte më gjak.

Përsipër e mori një goxha burrë,
i ditur, me shkollë e mjaft egzigjent.
Ky preu ca rripa të hollë lëkure,
vendosi ti bënte pleshtit një fre.

SEBATA DHM DRURET

Por pleshti kërceu siç kishte zakon
dhe natën i vajti njeriut në vesh.
Trompën i futi, e hidhur pickoi:
— Sido që të bëhem, unë jam plesht!

— S'ke faj, — tha njeriu, i zgjuar prej gjumit,
— kur gjete të marrë, të ma bësh paq.
Me sorollopën tënd nuk bëhet dot punë,
veç thoji i mprehtë, ai të zgërlaq.

SËPATA DHE DRURËT

Kërciste sëpata
në pyllin me dru.
Godiste atje,
këpuste këtu.

Së fundi qëndroi
tek druri i vjetër,
i rrahur prej shqotës,
i tharë prej erës.

I ra disa herë
me forcë atij,
kërceu përtpjetë
dhe tehu iu mpi...

Pa rreth e rrotull
dhe gjeti një tjetër,
të njomë, të dobët,
me gjethen e verdhë.

E çau në mes
dhe bëri një pykë.
Ia futi në gji
drurit të dytë.

MBURRJA

Ish një gjeneral
në kohët e vjetra,
pinte, bëhej tapë,
sa i kish kuleta.

Këndesi trimosh,
rastisi një natë,
kur po nxirrte zorrët,
të kalonte pranë.

Si pa rreth e rrotull
këndesi nuk priti:
ç'nxori gjenerali,
me etje çukiti.

Rakia e zuri
dhe kaposhin shpejt:
po ecte malumi,
si varka në det.

E pa pula vëngër
dhe iu çorr këndesit:
— Qenke mbathur rëndë,
sa s'të nxë qymezi ...

— Hesht, moj, me të mirë,
në mos shko në djall!
Sonte kemi pirë,
me një gjeneral.

TRIMËRI E RREME

Në një dardhë hipën sipër
të uritur dy udhëtarë.
Një ari, një leshatar,
erdhi poshtë që të hajë.

Tundi pemën gjithë forcë,
kokrrat ranë breshëri.
Kur ja, njëri s'u mbajt dot,
mbi ariun ra ai.

Dhe ariu i tromaksur
u largua si shigjetë.
Foli shoku majë pemës:
— Paskë qenë trim me fletë!

Gjegjet «trimi» i mërztur:
— Kush pandehu se po ik!
S'munda dot ta çoja lidhur
për në kopshtin zoologjik!

Ndesh në jetë dhe të tillë,
historisë i venë vulë.
Të rrëfejné trimëritë
që s'i kanë bërë kurrë.

PARA AGRESIONIT

Ujku i stepave një ditë
veshi kostum e vuri kravatë,
bleu këpucë lustrafin,
leu turinjte me pomadë.

Zërin përpunoi për mrekulli,
la ulërimat dhe filloi këngët.
E binte kitarës me ëmbëlsi
dhe vjersha bënte për dhentë.

Mbi trungun e prerë të lisit,
jepte koncerte filarmonie
dhe që të tregonte se s'hante më mish,
kafshonte ca bisqe hardhie.

Dy dele shushka, të humbura,
diskutonin, atë duke e parë:
— E sheh, dhe qimen ka ndërruar!
Thonjtë i ka prerë, mban dhe kollaro!

Ujku që shihte nga sipër prej skenës,
priti t'i vinin dhe pak më afër,
pastaj kërceu sa tundi dhenë,
flaku këpucët dhe kravatën.

Buçiti kitara përplasur në drurë,
delet blegërimë me këmbët përpjetë.
Ujku tha duke u rrjepur lëkurën:
— Në fakt, ky është koncerti i vërtetë.

K N Ē R I

Dhelpra, ujku e luani,
dolën bashkë që të hanë.
Një këndes, një ka, një dash,
ranë preh në këtë gjah.
Dhe luani, kryetar,
cakton ujkun për të ndarë.
Ujku, dashin la për vete
dhe këndesin zonjës dhelprë.
Dihet, kau për luanin
si më trimi e kapedani.
Por luani i zemëruar,
quan ndarjen të nxituar.

Godet ujkun fort me putër,
laradash e hedh më tutje
dhe fton dhelprën që po dridhej:
— Ndaje gjahun ti, moj mike!
Dhelpra ndenji pak menduar,
pastaj nisi pa nxituar:
— Për mëngjes, besoj, del dashi
dhe për drekë do kesh kaun.
Ndaj të ngrysur shkon si meze
ky këndesi me një teke.

Ç'mbeten kocka e thërrimë,
hamë ne pa pretendime.

Flet luani i gëzuar:

— Kush të bëri kaq të zgjuar?

Qeshi dhelpra nëpër dhembë:

— Shoh atë që po tund këmbët.

FUND I TURPSHËM

Nga flakët i rrethuar
akrepi s'di ku vete
dhe thumbin e helmuar,
në qafë ia fut vetes.

KËSHILLË MIKROBORGJEZI

Vidha i thoshte dikur gozhdës:
— Siç ecën ti nuk eret jetës,
se le që mund të thyesh kokën,
por edhe shkulesh shumë lehtë.

Me të përdredhur ngulëm unë,
në fillim dua veç pak vend.
Pastaj, në thelb bëjmë një rrugë,
veç rruga ime tregon mend.

SHOKËT E KËQIJ

Mbi një derë të lyer
ku shkëlqente boja,
një mizë e rrëmbyer,
u ul gjithë ojna.

Shkonte aty afër
dhe një mizë tjetër
e cila e pyeti:
— Ç'bën aty, moj zemër?

Foli miza e derës:
— Mos më pyet, moj mike,
është kaq vend i bukur,
sa nuk mund të iket.

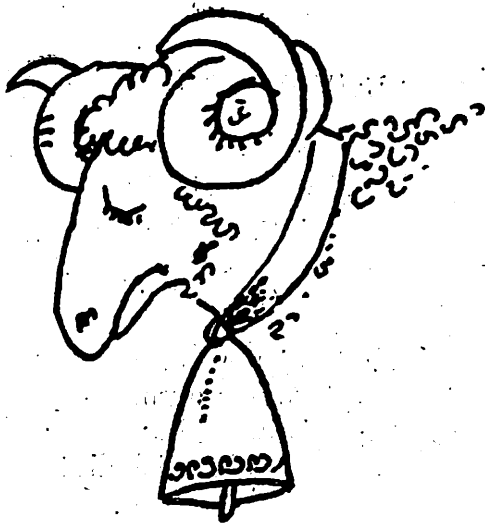
Dihet përfundimi:
Miza e gënjyer,
ndali fluturimin
dhe mbeti mbërthyer.

Miza hileqare,
bëri dhe shaka:
— E keqja me shokë,
përgjysmohet, — tha:

MONOLOGU I FILLIT

Dridhet furka, dridhet,
filli mbas tij mbledhet.
Ku është m'i hollë,
të mbetet në dorë!

Ndryshe duket faji
nga çdo gjë në jetë:
Sa më tepër majmet,
këputet më shpejt.

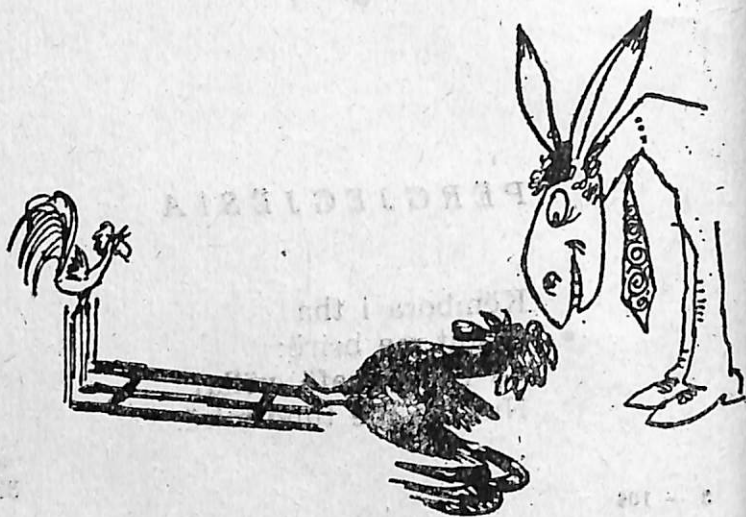
PËRGJEGJËSIA

Këmbora i tha
dashit me brirë:
— Duhet qafë, vëlla!
Nuk po më tund mirë.

HIPUR MAJË GARDHIT

Hipur majë gardhit,
këndonte këndesi.
Nga mbrapa kurrizit
e ndriçonte dielli.

Hija mbi tokë
zgjatej për hata.
Një gomar e pa,
qeshi edhe tha:
— Ç'kokë, mashalla!

INTERVISTA E KORBIT

Korbin intervistuan
lart, mbi një çati:

— A mund të na thuash
ka më zi se ti?

— E madhe bota shumë,
mban edhe trutharë.

Më të zinj se unë
janë ca kollovare...

Për pakëz qytet,
shesin dhe babanë.

Hyjnë derr në thes
në portën e parë.

MACJA DHE TIGRI

Kur ish tigri në pushtet,
rrotull vinin lajkatarët.
Macja mburrej gjithë qejf:
— Biem kushërinj të parë.

Po kur tigrin gjuetarët
e mbërthyen pas një druri,
macja nisi nga të sharat:
— E kish trashur mjaft zullumin!

Mizorinë në gjak kish,
qe makut e qe i prapë,
ndonëse, për turpin tim,
biem kushërinj të shtatë.

KË QËLLUAN SAÇMAT

U përkulën zhukat me zhurmë tek kënetat:
një rosë njomëzake u përpëliti e shtrirë.
E kishte fluturimin e parë e shkreta,
por saçmat qëlluan pa pasur mëshirë.

E zhveshën nga pendët e bukura, të buta,
lakuriq e lanë siç nuk e pat bërë nëna
dhe eci me trena, kamionë e autobusë,
për ta çuar tek miku i «halleve të rënda».

Kur ja, papritur, që nga gazeta,
rosa zgjati kokën dhe tha: — Çudi e rrallë!
Bëra një udhëtim me qindra kilometra,
që s'e pata bërë dot sa isha gjallë.

Kur të më hash, or mik, më dhëmbët e mprehtë,
a do të të bjerë ndër mend një gjë nuk e di:
saçmat mua më qëlluan, është më se e vërtetë,
por disa prej tyre i mëre edhe ti.

KEQVENDOSJE.

Bufi, si shef kuadri mjaft kompetent,
ariun e ngathët e vendosi postier.

Dhe lepurin veshgjatë, pa u menduar fort,
e vuri të punojë si hamall në port.

Ankesat kuptohet, po vinin si breshër:
ariu i çonte letrat me një muaj vonesë.

Ndërsa lepuri mezi hiqej zvarrë në port,
më të shumtën e kohës qe me raport.

Vërshonin ankesat nga çdo anë:

— I hiqni, ju lutem, të paaftë janë!

Dhe bleta zukati dhe tha e menduar:

— Çështja nuk më duket aq e ngatërruar!

Se paaftësinë që s'e pranon jeta,
këqvendosja e shton. Kjo është e vërteta!

UJKU DHE HËNA

Ujku i uritur,
një natë të ndritur,
si nuk gjeti gjë mbi tokë,
drejt qiellit ngriti kokën,
hëna e ngrënë
iu duk
si kockë plot lëng.

Përveshi buzët,
dhëmbët i mprehu.
Me kujë e bujë,
drurët rrëqethi.

Shqipja që e pa
qeshi dhe i tha:
— Ulëri edhe ca
me zë më të fortë,
se mos ndoshta trembet
dhe bie për tokë.

STUDIMI I KROKODILIT

Në brigjet e Nilit,
diku në Afrikë,
qe një krokodil,
që merrej me kritikë.

Në veprën «madhore»
për lojën në teatër,
thoshte krokodili
edhe ca citate:

— Shumëkujt i vjen
ndoshta dhe çudi:
unë kur ha qengjin,
qaj me lebeti.

Mësimet e para
në skenë e në jetë,
(hajde ç'profesor!)
m'i dha papa vetë.

'FRIKË NGA DEBATILIAN

Soba pyet: tenxheren:

— Pse rri larg prej meje?

— Ia kam frikën zjarrit,
se më nxjerr kallajin.

KRIJIMI

Kur hyn kokrra e rërës,
kapakëve të midhjes,
në heshtje ajo qan,
nis të tkurret dhe të mblidhet.

Lotin e kulluar,
dhimbjen që e çan,
e kthen e duruar,
në margaritar.

PROJEKTI DHE KRITIZERËT

Mes pyllit kalonte një lumë
i turbullt, pa fre, me valë të egra.
Që brigjet të lidheshin me urë,
projektin e bëri bleta.

Për shqyrtimin e projektit,
u formua një komision me ekspertë
i përbërë nga shumë anëtarë,
mes të tjerash:
elefanti, xhirafa, lepuri dhe gomari.

Elefanti për disa çaste heshti,
pastaj me feçkë kroi veshin
dhe tha:
— Dakort jam me gjithçka,
veç mendoj që këmbët e urës
të jenë më të mëdha.

Jo sepse nuk më mbajnë mua,
por duhet parashikuar
çdo rast i veçantë,
kur mbi urë të kalojnë
disa kope me elefantë.

Fjalën e nxori xhirafa:
(dylbitë i vareshin tek qafa)
— Parmakët e urës të jenë më të lartë.
I kam fëmijët shumë të prapë,
hidhen e lozin
sikur kanë djallin në bark...

Lepuri:

— I mbështes parafolësit e mi,
po kam dhe unë një vërejtje të vockël:
tek-tuk në urë,
të mblidhen ca ferra e shqope
a ndonjë rrënjë fiku,
ku të fshihem në rast rreziku.

Dëgjoni se ç'tha gomari,
pasi palli me gjithë zërin:
— Një gjë s'po mundem ta shkoqis:
ura është për së gjati lumit,
apo për së gjeri?!

Duke i dëgjuar, bleta,
thoshte dhe ajo të vetat:
— Në fakt, këta kritizerë,
janë nga pak, të tërë... gomerë.

DREDHIA E RE

Dhelpra vrau mendjen
për dredhi të re:
befas tundi këmbët
dhe u shtri përdhe.

Pulat dhe këndesi
e vërejtën gjatë.
S'dilnin nga qymezi
se u vinin shtatë.

Zemrën gur këndesi,
bëri më në fund:
iu avit dhe sqepin
ia ngjeshi në hundë.

I hipi përsipër,
i tërhoqi bishtin,
pranë thirri pulat,
kur pa që s'lëvizi.

— Ejani, mōj shushka,
ta marrim me vete!
Bishtin për qymezin,
do t'ia bëjmë fshesë!

Por ja, dhelpra shtrembër
lëvizi një sy
dhe hopa, në këmbë,
brofi si stuhi:

— U nxitove, gjel,
u gabove rëndë,
pendët do t'i bëj,
për të krojtur dhëmbët.

Dredhia e re
shpesh është mbuluar
me cipë të vjetër
për të të mashtruar.

MIU DHE MAGAZINIERI

Kur e zuri gafil inventari,
pështyma iu tha qyqarit:
— Na griu miu, shoku revizor,
tri kade me djathë e shëllirë,
(në të gënjej, mbeça qorr!)
i hëngri dhe i piu...

Miu,
atje ku ish futur,
ngriu:
— Ta kisha ngrënë, — tha , —
tërë atë djathë,
s'do isha mi,
por ka...

MENDJELEHTËSIA E MOLLËS

Shiu binte litarë-litarë.
Një krimb në baltë
po hiqej zvarrë.

— O mollë e bukur, zemërgjerë,
lermë të futem nën lëvoren tënde,
sa të pushojë ky shi i çmendur! —
Foli krimbi me një zë që të këpuste zemrën.

Mollës i erdhi keq:
— Eja, ngjitu shpejt!

Kur dielli doli të nesërmen,
e përshëndeti molla:
— Mirëmëngjes!
Si fjete mbrëmë?
— Ç'ka... bëra gjumë me ëndrra,
por besoj se do ta bëj më të ëmbël
këto ditë,
kur ta bëj shtëpizën si dritë...

U shkund molla prej inatit:
— Ah! Ç'më hëngre me të pabesë,
po vetë e kam fajin.

Erdhi vjeshta.
Gjithë pemët e tjera lidhën kokrra,
e shkretë nxinte molla,
me gjethet e verdha.

PULA MODERNE

Para ë mbrapa,
kryq e tërthor,
eci në llucë
pula «piktore».

Në fund e kënaqur,
me buzën në gaz,
ftoi gjithë kafshët,
ta ndiqnin nga pas.

U sulën të tërë
të shihnin pikturën,
arinjtë dhe grerat,
drurët e gurët.

— Unë, — tha ariu, —
nuk jam kompetent,
por, them se piktura
milionë i vlen.

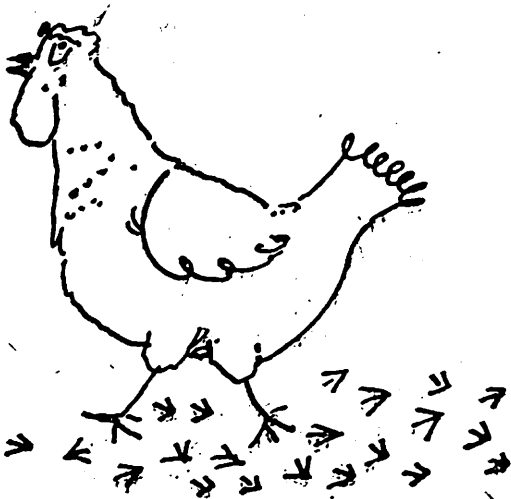
U hodh dhe ujku
me dhëmbët plot jargë:
— Sa mirë! Sa bukur!
Talent i rrallë!

Foli dhe dhelpira
shtruar e qetë,
e ngriti pikturën,
e çoi tek retë.

Së fundi papritur,
zbriti në tokë:
— Më tepër pëlqehet
pula, o shokë!

Kakarisi pula,
(e ç'të bënte më?)
dhelpira e shpejtë
u hodh mbi të.

E fshiu për zverku,
ia nguli dhëmbët
dhe rrotull pikturës
mbetën veç pendët.

SHKËMBI DHE GURIÇKAT

Me qysqi dhe me vare
rrokullisën nëpër shpat
shkëmbin që kish zënë rrugën,
ndonëse dukej i madh.

Ferra foli, i tha plepit:
— Shih, po shih se ç'gjullurdi!
Ç'kusur kanë guralecët
të rrëshqasin keq mbas tij?

— Mirë t'u bëhet, — i tha plepi,
bazament kishte ata...
Ndaj tani që rrokulliset
le t'i venë rishtas pas!

MACJA MBRAPA XHAMIT

Mbrapa xhamit të vitrinës në ushqimore, qëndronte një mace e dhjamosur në qetësi. Shikonte me indiferencë përjashta, e plogët, bulevardin e zhurmshëm plot gjallëri.

Kishte kohë macja çative pa bredhur, kishte kohë macja pa gjuajtur minj, aq sa kish filluar të harrojë të ecurën, aq sa kish filluar të harrojë të mjaullijë.

Por çdo gjë e paska në fund një «por», kështu dhe qetësia e maces mbaroi papritur: e zbuar prej xhamit të vitrinës në ushqimore dhe padashur mbeti mes rrugës e habitur.

E hutuar hodhi sytë rreth e për qark, e shurdhuar nga britmat, zhurmat, boritë, saqë nga hutimi nuk vuri re aspak një makinë që me shpejtësi i hipi përsipër.

Pranë saj qëndroi disa çaste një maçok i zi,
e pa me keqardhje dhë bëri një epitaf:
— Këtu prehet një mace që jetoi në plogështi,
të fjetur e kish jetën, i zi fundi i saj.

ZHGËNJIMI I LARASKËS

Një laraskë pendëmurrme
na pëlqente xhínglat shumë,
dhe çdo send që kish shkëlqim
e rrëmbente fluturim.

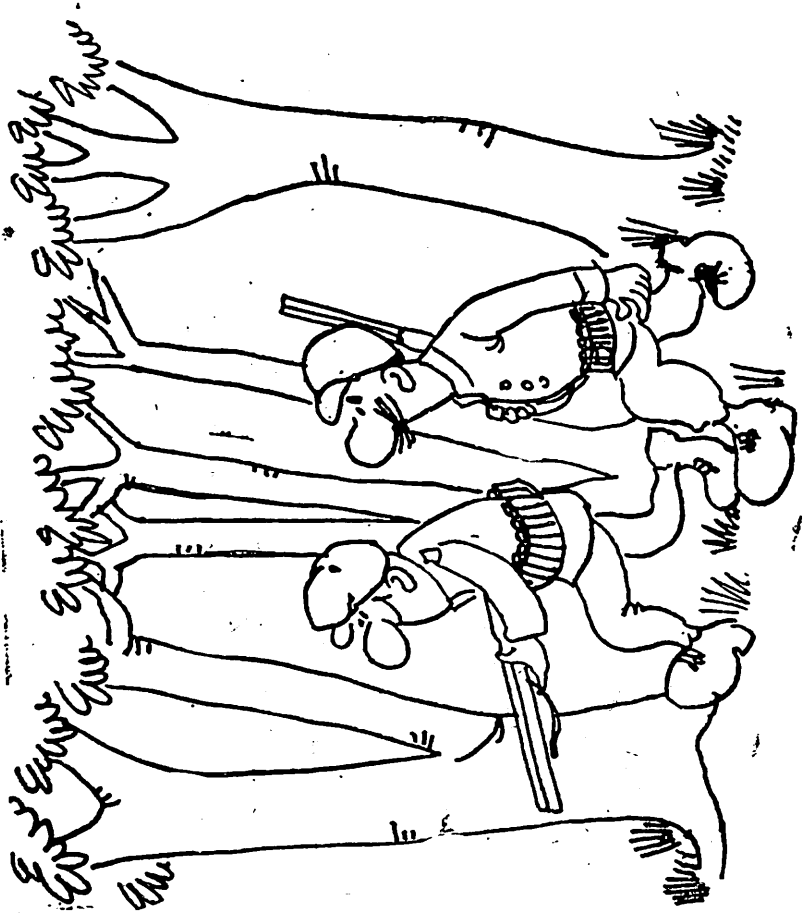
Kur një natë prej çatisë
pa në tokë me gëzim,
diç shkëlqente xixa-xixa,
vetëtinte si rubin.

U lëshua si shigjetë
dhe drejt saj e ngjeshi sqepin.

Por klithi e tmerruar
dhe nga dhimbja mori malin,
sqep e gjuhë përvëluar:
ai ishte gacë zjarri.

Qeshi macja me hare:
— Ha, ha, ha, e he, he, he.
Jo çdo gjë që ndrit si ar,
është, moj, margaritar.

PYLL PA DERRA MUND TË KETË

Për gjah shkuan gjuetarët,
çiftet supit mbanin varur.

Kur po çanin pyllin radhë,
një prej tyre tha diçka:
— Do na vejë gjahu mbarë,
pyll pa derra, jo, nuk ka!

Disa fjalë tha me vete
derri fshëhur nëpër drurë:
— Pyll pa derra mund të ketë,
derr pa pyll s'do ketë kurrë!

Bile duhet pyll me ferra,
ku të fshihemi ne derrat.

R Y S H F E T I

Kur në tokë mbeti,
krapë qau, thirri:
— Se ka fajin grepi,
ma ka fajin krimbi...

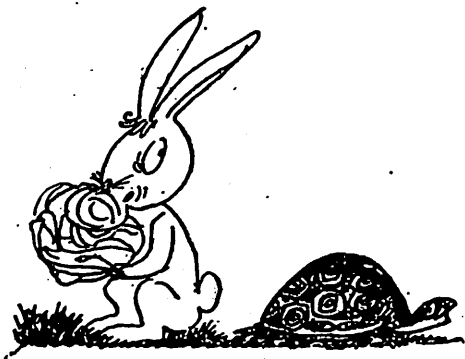

KUR NUK ZGJIDHET ELEMENTI

Pushka krisi,
gara nisi.
Lepuri si shigjeta
në horizont u zhduk,
por edhe breshka
në barin e gjatë
më s'u duk.

Dihet përfundimi:
lepuri fitimtar
erdhi i pari
si çmim duke marrë
një lakër të bardhë.

Kaloi një orë, kaluan dy,
breshka s'po shihej me sy.
Nisën hamendjet nga juria:

— Do këtë rënë patjetër në hall,
a është përmbysur në kanal.
Në ndonjë pellg mund të këtë rënë,
ose ndoshta ka «strapo» në këmbë.

Kur një zë i mprëhtë
u dëgjua nga bari
diku afër startit:

— Do më lini të qetë
apo ta lë garën?

Ishte breshka jonë
që kishte bërë metrat e para
në maratonë.

PRETENDIMI I TYMIT

Ishte ditë plot me diell,
avull nxirrnin toka, malet.
Nuk kish gjurmë lart në qiell,
veç një re sa një sandale.

Si sandale prej fëmije,
diku qoshes e harruar.
Mbi çatitë e shtëpive
tymi ngrihej lehtas, shtruar.

Mburrej tymi te çatia:
— Lum kush mua më pason!
Po të matej drejtësia,
do të isha etalon...

Dhe oxhaku shqyhet gazit:
— Seç lë mbas unë e di...
Ti baba vërtet ke zjarrin,
po babai ama s'je ti...

Kur të dalë pakëz era
duken fjalët e mëdha
dhe del qartë çfarë vlere
drejtësia jonë ka...

M U S H K A

Tek mbushte fletanketën,
në autobiografi
babanë nuk e përmendi:
— Kam kalin, — tha, — daji...

KRITIKË DHE THASHETHEME

Lotët porsì shiu
i lëshonte gjymi:
— Zjarri nuk më nxiu
por më nxiu tymi.

VESHËT E MURIT

Tre veta në klub,
të pirë thumb,
fjaloseshin «vesh më vesh»:
— Më tha kunati në konfidencë,
(ju e dini që nuk flet në erë)
drejtor në fermë
bëhet së shpejti një shofer.

Por kjo gjë mos dalë,
se më merrni në qafë!
Këto fjalë
zëreni sikur s'jua thashë.

Dy të tjerët
menjëherë
ia pritën me vërtik:
— Kot mos u lut!
Çfarë the, or mik,
i ke hedhur në pus.

Muri që dëgjonte,
tha:

— Ç'betim burrëror!
Sot ky lajm
përhapet me shpejtësinë
e reaksionit zinxhir
termobërthamor.

Dhe pastaj,
për ironi,
ua hedhin fajin
veshëve të mi.

ROSA DHE ROSAKU

Një rosë punonte të bëhej shkrimtare,
me pendët e bishtit qëndiste skenare.

Një ditë në studio u fut hijerëndë,
pas saj një rosak po i shkulte një pendë...

Kur doli i thanë: — Ç'martesë e shpejtë!
Rosaku patjetër yt shoq do të jetë...

— Ky shoq që shihni punon regjisor.
U bë për skenarin bashkautor.

MIU DHE MAÇOKU

Miu hëngri një libër të vjetër filozofie
dhe u shtri ta hëpste me nge nën hije.

Maçoku që e ndiqte me vëmendje nga larg,
iu afrua rrëshqanthe, kobash e tinzar.

Me shpejtësi kërceu mbi miun e dremitur,
bile dhe bishtin e gjatë duke i kollofitur.

Pas pak filloi të mjaullijë nëpër oborre:
— Kërkoj edhe unë një gradë shkencore.

BRESHKA DHE TRANSFERIMI

Breshka si breshka, shtyhej ec e ndal,
puna zinte punën edhe bëhej mal.

Por breshka e kishte lëkurën si dërrasë
kritikat i priste, duronte pa masë.

Prandaj i qëndisën karakteristikë:
Organizatore, me stil dinamik!

Qëllimi kuptohet, nuk do shumë mend:
për ta hequr qafe, në një tjetër vend.

PËRMBAJTJA

Shqiponja dhe urithi	3
Dy trëndafilat	4
Korbi dhe fashisti	6
Fundi i parazitëve	9
Demagogji	11
Lëvizja konservatore	12
Mustaqet	14
Pleshti me fre	16
Sëpatat dhe durrët	18
Mburrja	20
Trimëri e rreme	22
Para agresionit	24
Kneri	26
Fund i turpshëm	28
Këshillë mikroborgjezi	29
Shokët e këqij	30
Monologu i fillit	32
Përgjegjësia	33
Hipur majë gardhit	34
Intervista e korbit	35
Macja dhe tigri	36
Kë qëlluan saçmat	37
Keqvendosje	38
Ujku dhe hëna	39
Studimi i krokodilit	40
Frikë nga debati	41
Krijimi	42
Projekti dhe kritizerët	43
Dredhia e re	46
Miu dhe magazinieri	49
Mendjelehtësia e mollës	50

Pula moderne	52
Shkëmbi dhe guriçkat	55
Macja mbrapa xhamit	56
Zhënjimi i laraskës	58
Pyll pa derra mund të ketë	61
Ryshfeti	62
Kur nuk zgjidhet elementi	63
Pretendimi i tymit	65
Mushka	67
Kritikë dhe thashetheme	68
Veshët e murit	69
Rosa dhe rosaku	71
Miu dhe maçoku	72
Breshka dhe transferimi	73